

κων τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσῃ δύο μέσα, τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἑλληνοτουρκικὴν συνεννόησιν. Τὰς δύο ταύτας ἰδέας ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ, οὐχὶ βεβαίως πάντοτε κατὰ εὐστοχὸν τρόπον, ὁ Τραπεζούντιος. Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν δὲν ἦτο μόνος. Καὶ αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἡρωϊκὸς πρόμαχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος δὲν ἀντετάχθη εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος εἶχεν ἐλπίσει πρὸς στιγμήν δι' ἣν θὰ ἦσκει ἐπηρεασμὸν ἐπὶ τοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πάπας Πῖος ὁ Β' ἠθέλησε νὰ προσηλυτίσῃ τὸν Τοῦρκον Σουλτάνον εἰς τὸν καθολικισμόν. Ὁ Τραπεζούντιος λόγῳ τῆς ἐριστικότητος τοῦ χαρακτήρος του ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ πρέποντος. Παιδευθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐστρεφεῖτο ἐπαρκoὺς ἔρματος ἑλληνικῆς ἀγωγῆς. Ἐντεῦθεν ἡ ἀστάθεια καὶ αἱ ἀντιφάσεις τοῦ χαρακτήρος του.

Κ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ

* *

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Δ. ΧΑΡΩΝΗ, Θεολόγου βοηθοῦ Γυμνασιάρχου, πτυχιούχου παιδαγωγικῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Lyon, μετεκπαιδευθέντος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γενεύης. Τὸ σύστημα ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων ἐν Γαλλίᾳ, 1964, σελ. 32.

Ὁ Β. Χαρόνης εἶναι ὁ καλύτερον εἰς τὴν χώραν μας γνωρίζων τὰ τῆς ὀργανώσεως τῆς Γαλλικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Παρακολουθήσας αὐτοπροσώπως τὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκεῖ μακρᾶς μετεκπαιδεύσεώς του παρέσχεν εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐκπαιδευτικούς πλήρη καὶ ἀκριβολογικὴν ἔκθεσιν περὶ τῆς γενομένης ἐσχάτως κατόπιν μακρᾶς προπαρασκευῆς γαλλικῆς μεταρρυθμίσεως. Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀναπτύξεως ὡς εἰδικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κλάδου τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς ἀναπτυσσομένης «Συγκριτικῆς Παιδαγωγικῆς» ἐδημοσίευσεν κατὰ τὸ 1960 ἀξιολογωτάτην μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον *Étude comparée de l'Enseignement Secondaire en Grèce et en France*. Εἰς τὴν ἀνωτέρω σημειουμένην νέαν του ἐργασίαν παρέχει πολυτίμους πληροφορίας περὶ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐσχάτως τεθέντος εἰς ἐφαρμογὴν συστήματος τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων. Ὁ Β. Χαρόνης δὲν εἶναι ἐκ τῶν πιστευόντων διὰ τὰ χρησιμοποιούμενα ἐξεταστικὰ σχολικὰ συστήματα εἶναι ἀπηλλαγμένα ἀτελειῶν. Θεωρεῖ ὅμως τὴν διατήρησιν τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐξετάσεων, παρ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά των, ὡς ἀπαραίτητον. Ἡ κατάργησίς των, γράφει λίαν ὀρθῶς εἰς τὴν προτασσομένην τῆς μελέτης του εἰσαγωγὴν, «θὰ ἐνίσχυεν τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη εἰς τοὺς νέους τάσιν τῆς ἥσσανος προσπάθειας καὶ θὰ ἐξεμηδένιζεν οἰανδήποτε ἐνέργειαν διὰ τὴν σοβαρὰν μέρφωσιν τοῦ πνεύματός των καὶ τὸν ἐξοπλισμὸν των διὰ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ζωὴν».

Ἐχων ὑπ' ὄψει ὁ Β. Χαρόνης ἄπασαν τὴν ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν συντελεσθεῖσαν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν καὶ τὰς ἐκδοθείσας ὑπηρεσιακὰς ἐγκυκλίους παρέχει σαφῆ ἔκθεσιν περὶ τοῦ τεθέντος εἰς ἐφαρμογὴν συστήματος. Περιγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνονται αἱ ἐξετάσεις πρῶτον κατὰ τὴν προκριματικὴν δοκιμασίαν, ἣτις διεξάγεται εἰς τὸ τέλος τῆς κατὰ προοδευτικὴν σειρὰν ἔκτης (πρώτης κατὰ τὴν γαλλικὴν σχολικὴν ὀρολογίαν) καὶ ἔπειτα κατὰ τὴν τελικὴν δοκιμασίαν καταλληλότητος, ἣτις διενεργεῖται κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδόμης τάξεως. Συνιστῶμεν ἐνθέρμως εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικούς λειτουργοὺς τὴν μελέτην ἰδίως τῆς ὀργανώσεως τῶν δοκιμασιῶν, ἐκ τῆς ὁποίας καταφαίνεται πόσον πρόχειρος καὶ ἀμελέτητος ὑπῆρξεν ἡ παρ' ἡμῖν διενέργεια τῶν πρὸς λήψιν ἀκαδημαϊκοῦ ἀπολυτηρίου δοκιμασιῶν.

Κ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ